

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-01833/23-3

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatele [redacted] (dále jen „žadatel“), ze dne [redacted] proti rozhodnutí povinného subjektu Nejvyššího soudu se sídlem Burešova 20, 657 37 Brno, ze dne [redacted] č. j. [redacted] o odmítnutí žádosti o informace, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **se rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne [redacted] č. j. [redacted] ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se Nejvyššímu soudu **přikazuje, aby žadateli poskytl požadovanou informaci**, tedy anonymizované nařízení Nejvyššího soudu Vrchnímu soudu v Olomouci provést dle ustanovení § 138 a § 131 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, opravy v usnesení sp. zn. [redacted] které byly realizovány v usnesení č. j. [redacted] **a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel dne [redacted] požádal Nejvyšší soud (dále též „povinný subjekt“) žádostí datovanou dnem [redacted] a doručenou dne [redacted] o poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a to přímo v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 InfZ:

„Poskytnutí informace, a sice anonymizovaného nařízení povinného Vrchnímu soudu v Olomouci provést dle ust. § 138 a § 131/1 tr. ř. opravy v usnesení sp. zn. [redacted] (nesprávně uvedeno jako sp. zn. [redacted], a které také byly v usnesení č. j. [redacted] realizovány.“

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt vydal dne [REDACTED] rozhodnutí č. j. [REDACTED] o odmítnutí žádosti, jež bylo žadateli doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne [REDACTED] a jímž byla žádost odmítnuta s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. K tomu povinný subjekt uvedl, že předmětem žádosti je požadavek na poskytnutí anonymizovaného nařízení Nejvyššího soudu Vrchnímu soudu v Olomouci provést opravy v předmětném usnesení, které bylo vydáno v rámci řízení u Nejvyššího soudu ve věci evidované pod sp. zn. [REDACTED]. Toto řízení bylo u Nejvyššího soudu skončeno tzv. jinak, tedy bez vydání rozhodnutí. Povinný subjekt vysvětlil, že k vyřízení věci „jinak“ je přístupováno v situacích, v nichž věcnému projednání a vyřízení věci brání zpravidla formální překážka týkající se předloženého soudního spisu či písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Sdělení o nemožnosti věcného projednání případu u Nejvyššího soudu, respektive pokyn k odstranění konkrétní „překážky“, který je označován jako výsledek „jinak“, je dle povinného subjektu určen pouze předkládajícímu soudu, jemuž je soudní spis Nejvyšším soudem vrácen. Soud nižšího stupně má pak vytýkané překážky odstranit a následně věc znovu předložit k rozhodnutí. U Nejvyššího soudu je daná věc po odstranění překážky projednání znovu na podatelně zapsána a projednávána pod novou spisovou značkou. Uvedený postup byl dle povinného subjektu uplatněn i v případě dotazované věci, kdy po provedení opravy byla znovu zapsána podatelnu a nově u Nejvyššího soudu projednána pod sp. zn. [REDACTED] přičemž výsledné rozhodnutí bylo v pseudonymizované podobě zveřejněno na webu Nejvyššího soudu. Dle povinného subjektu se v případě požadovaného přípisu „nařízení opravy“ jedná o dílčí dokument obsahující pokyn v rámci probíhajícího soudního řízení, jenž byl ze strany Nejvyššího soudu vydán k soudu nižšího stupně, který tento pokyn následně provedl. Ze strany žadatele se tak dle povinného subjektu jedná o žádost směřující k poskytnutí konkrétního soudního „pokynu“ z probíhajícího trestního řízení, které je svou povahou u Nejvyššího soudu neveřejné. Dle povinného subjektu se současně nejedná o „rozsudek“ ve smyslu konečného rozhodnutí, k němuž by veřejnost na základě InfZ měla mít přístup. Konečným rozhodnutím ve věci je až vydané usnesení ze dne [REDACTED] ve věci sp. zn. [REDACTED] které je k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu. Dle povinného subjektu „pokyny“ v rámci vyřízení věci tzv. jinak obecně zveřejňovány nikdy nejsou, neboť se jedná o dokumenty z průběhu řízení vyhotovené soudem za účelem „zaúkolování“ soudu nižšího stupně, i když formálně uzavírají projednávání věci pod původní spisovou značkou. Nejvyšší soud dále poznamenal, že informační kancelář Nejvyššího soudu, popř. všichni zaměstnanci oddělení styku s veřejností Nejvyššího soudu, mají pokyn k věci aktuálně vyřízené tzv. jinak sdělit účastníkům řízení jen základní doprovodnou informaci typu „věc byla vrácena jinak, neboť (...)“. Ani účastníkům řízení tedy nejsou zasílány autentické dokumenty ze soudního spisu, nelze z nich citovat do telefonu na informační lince, neboť k tomu není oddělení styku s veřejností oprávněno, toto oddělení má pouze možnost sdělit základní doprovodnou informaci. Pokud účastníci řízení trvají na zaslání autentického dokumentu, jsou instruováni, aby požádali předsedu příslušného soudního senátu o nahlížení do spisu, popř. požádali o zaslání pokynu soud nižší instance, anebo přímo senát Nejvyššího soudu, který předmětný pokyn vydal. Dle povinného subjektu jen členové příslušných senátů mohou rozhodovat o tom, jaké dokumenty ze soudního řízení a komu budou zpřístupněny. Výjimkou jsou v souladu s ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) InfZ pouze konečná rozhodnutí. Povinný subjekt učinil úvahu, že doprovodné informace je možné poskytnout i žadateli v agendě vyřizování žádosti podle InfZ, není však možné poskytnout konkrétní autentický dokument ze spisu. Povinný subjekt dále uvedl, že žadatel sice výslovně nepožaduje nahlížení do spisu, jeho žádost mířící k poskytnutí autentického dokumentu

ze spisu však lze dle názoru povinného subjektu posuzovat obdobně. K nahlížení do trestního spisu je přitom třeba požádat o souhlas soudce. Dle povinného subjektu by tak žadatel namísto žádosti dle InfZ měl o požadovanou informaci usilovat jinou formou, s níž má větší šanci uspět. Dle povinného subjektu v nyní projednávaném případě nebylo lze aplikovat ustanovení § 2 odst. 3 InfZ. Povinný subjekt dále s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ konstatoval, že se nebrání poskytování informací o výsledcích rozhodovací činnosti, neposkytuje však informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla. Uvedl rovněž, že veřejnost soudního řízení není bezbřehá a nelimitovaná. Dle povinného subjektu mu nebyl ani dán prostor k úvaze, zda informace poskytnout, či nikoliv, jelikož předmětné ustanovení mu kogentně ukládá požadované informace neposkytnout („zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů. (...) informační zákon kategoricky zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací z rozhodovací činnosti soudů – s výjimkou „rozsudků““). Dle povinného subjektu aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti tak bude naplněn vždy, pokud nebude v daném případě shledán závažný důvod (veřejný zájem) pro poskytnutí požadovaných informací. Povinný subjekt proto poměřil testem proporcionality v kolizi stojící veřejné zájmy, tedy žadatelovo právo na informace a zájem na ochraně autority a nestrannosti soudní moci, a neshledal žádný závažný důvod, který by odůvodňoval „prolomení“ ochrany informací z rozhodovací činnosti soudů. Povinný subjekt uvedl, že tímto se pouze brání možné desinterpretaci v zásadě neveřejných informací, což by mohlo vést k ohrožení autority a nestrannosti soudní moci, a to zejména na základě omezené možnosti soudů a soudců na případné desinterpretace a kritiku z nich vycházející reagovat.

[3] Žadatel podal proti rozhodnutí povinného subjektu dne [redacted] prostřednictvím provozovatele poštovních služeb odvolání datované dnem [redacted] jež bylo povinnému subjektu doručeno dne [redacted] a v němž jednak namítal, že odůvodnění povinného subjektu pro neposkytnutí požadované informace je nedostatečné, jednak že povinný subjekt mylně uvádí, že se jedná o „probíhající soudní řízení“. Dle žadatele předmětné řízení již bylo skončeno, a odpadla tak potřeba ochrany nezávislosti justice a nastoupila naopak kontrola ze strany veřejnosti. Žadatel se ohradil proti formulaci povinného subjektu označující požadovaný dokument jako „autentický“, když požádal o dokument anonymizovaný. Dále namítnul, že informace ze skončeného řízení poskytnout lze, a ohradil se proti argumentaci vůlí zákonodárce, když „vůle ústavodárce je odlišná“. Žadatel dále nesouhlasil s tvrzením povinného subjektu, že „jeden zákonný důvod stačí k odepření informace, leda že by byl shledán veřejný zájem na poskytnutí informace“. Dle žadatele by neposkytnutí informace mělo být výjimkou a povinný subjekt nesplnil kumulativní předpoklady odmítnutí žádosti. Dle žadatele povinný subjekt neprokázal „nezbytnost“ neposkytnutí informace, ale naopak chtěl doložit „veřejný zájem“, kdy až po aplikaci zákonné výluky a prokázání nezbytnosti omezení práva na informace lze žádost odmítnout. Žadatel ke svému odvolání rovněž přiložil přípis Vrchního soudu v Olomouci, který mu tutéž informaci, jako je v tomto případě požadována od Nejvyššího soudu, bez dalšího poskytl, z čehož žadatel dovozuje, že není důvod pro její odepření Nejvyšším soudem, jelikož „pokyn nadřízeného soudu k opravě stěžej zasáhne nezávislost soudu“.

[4] Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí a odvolání spolu se svým stanoviskem a spisovým materiálem předložil Úřadu, jemuž byly předmětné písemnosti doručeny dne 21. 4. 2023.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[5] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení v předmětné věci. InfZ v ustanovení § 20 odst. 5 stanoví, že nelze-li podle ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

[6] Nejvyšší soud je povinným subjektem dle InfZ. Dle platné a účinné právní úpravy nelze určit jeho nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu. Z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ a je jím Úřad.

III.

Věcné posouzení odvolání

[7] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[8] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a to v rozsahu námitek (tvrzení) uvedených v odvolání.

[9] Úřad dospěl k závěru, že **žadatelovo odvolání je důvodné.**

Právní rámec

[10] Podle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

[11] Podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.

[12] **Smyslem omezení práva na informace dle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ je ochrana autority, potažmo i nezávislosti a nestrannosti soudní moci.**

[13] Za rozhodovací činnost soudů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ lze zcela jistě považovat postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení. Podpůrně lze vycházet též z instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP (dále jen „Instrukce“), a obecně konstatovat, že jde o informace související s vlastním rozhodováním soudů a postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci, úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení. **Bude nicméně ve všech případech nezbytné pečlivě zvažovat, zda by odepření konkrétní informace nebylo v rozporu s ústavním rozměrem práva na informace a nepředstavovalo tím nepřipustně extenzivní interpretaci zmíněného ustanovení.** Je totiž třeba mít na paměti, že dle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) musí být při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být

zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 542–543).

[14] Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 11 A 171/2017-25, uvedl, že ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ nemůže být vykládáno tak, že povinné subjekty mohou odmítnout poskytnout informace pouze na základě všeobecného odkazu na dané ustanovení. Naopak v každém konkrétním případě musí povinný subjekt zkoumat, zda jsou naplněny podmínky nezbytnosti omezení práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Povinné subjekty tedy musí zkoumat konkrétní důvody vedoucí k omezení práva na informace, dopady odepření práva na informace na práva oprávněného subjektu, jakož i dopady, jaké by případně poskytnutí požadovaných informací mohlo mít na zájmy chráněné jinými předpisy či práva třetích osob. Jinými slovy, povinný subjekt musí porovnat konkrétní ústavně garantované právo na informace s právy jiných osob a hodnotami, které jsou rovněž chráněny na ústavní úrovni. Tyto úvahy pak musí být bezpodmínečně obsaženy v rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí požadované informace. V této souvislosti je také nezbytné, aby bylo zkoumáno, zda je omezení práva na informace skutečně opatřením v demokratické společnosti nezbytným pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Teprve v případě učinění závěru, že jsou naplněny podmínky pro omezení práva na informace, lze poskytnutí požadované informace odmítnout.

[15] Městský soud v Praze svůj dosavadní výklad ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ (srov například rozsudek ze dne 8. 12. 2021, č. j. 8 A 131/2019-120) značně zúžil ve svém nedávném rozsudku ze dne 9. 8. 2023, č. j. 8 A 20/2022-24, v němž konstatoval, že citovaná norma se vztahuje především na samotné soudy, pokud jsou v postavení povinného subjektu. Právě jim dává možnost odmítnout poskytnutí informací, jež se týkají řízení v konkrétní soudní věci, která u nich probíhá. Výjimky podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ se přitom týkají nejen úkonů, které v řízení o konkrétní soudní věci konají soudy, resp. soudci, ale též úkonů účastníků učiněných vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí. Výklad a aplikace jsou zřejmé tehdy, pokud je adresátem žádosti o poskytnutí informací soud. Ten v takovém případě má právo odmítnout poskytnutí informací z konkrétní soudní věci (s výjimkou rozsudků), přičemž tato výluka se vztahuje nejen na jednotlivé procesní úkony soudu či jednotlivých soudních osob, ale též účastníků řízení, tedy zejména žalobce (navrhovatele) a žalovaného (odpůrce). Soud je tedy **v odůvodněných případech** oprávněn odepřít žadateli informace, resp. písemnosti, jež vznikly nejen jeho vlastní činností, ale jež pocházejí i od dalších osob, které se na soudním řízení jakkoliv podílejí. Pakliže je žádostí osloven povinný subjekt odlišný od soudu, tento se nemůže zbavit povinnosti poskytnout informace podle žádosti, protože výluka podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ se na něj v postavení povinného subjektu nevztahuje, resp. jeho úkony (učiněné vůči soudu v pozici účastníka řízení) nelze zahrnout do pojmu „rozhodovací činnost soudu“. Výjimkou je situace, kdy osloveným povinným subjektem je některá z institucí resortu spravedlnosti vyjmenovaných v ustanovení § 2 Instrukce, jelikož tato instrukce je pro ni závazným předpisem.

[16] Tedy ve zkratce, pouze soudy a vyjmenované instituce resortu spravedlnosti mohou v pozici povinného subjektu účinně aplikovat výluku zakotvenou v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.

[17] Je třeba rovněž odkázat na rozsudek Městského soud v Praze ze dne 27. 5. 2022, č. j. 6 A 1/2020-74, z něž vyplývá, že výlukou zakotvenou v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ lze aplikovat nejen na probíhající soudní řízení, ale rovněž na řízení ukončená: „*námítka speciality mezi ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a ust. § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona je zcela nepřijatelná, neboť účelem prvně uvedeného ustanovení je především zabránit zmaření či ohrožení účelu trestního řízení, zatímco v případě výluky z práva na informace dle ustanovení aplikovaného žalovaným se jedná o ochranu nezávislosti a nestrannosti soudní moci, která se vztahuje nejen na řízení probíhající, ale též na řízení již skončená, a to především z preventivních důvodů ve vztahu k budoucímu rozhodování soudu*“.

Aplikace na předmětný případ

[18] Nejprve je třeba konstatovat, že výlukou z práva na informace zakotvená v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ nechrání specificky neveřejnost soudního řízení, nýbrž obecně autoritu, nezávislost a nestrannost soudní moci. Úřad se sice ztotožňuje se závěry povinného subjektu ohledně neveřejnosti soudního řízení a s ním souvisejícího spisového materiálu, v souladu s judikaturou správních soudů je však třeba každý jednotlivý případ posuzovat individuálně s ohledem na kolidující chráněné zájmy. Z předloženého spisového materiálu přitom vyplývá, že v tomto případě žadatel požadoval zpřístupnit nařízení Nejvyššího soudu k opravě chyby v úkonu Vrchního soudu v Olomouci, která byla zmíněným soudem následně učiněna a předmětné řízení dále u Nejvyššího soudu pokračovalo pod sp. zn. [REDAKCE] a skončilo vydáním usnesení ze dne [REDAKCE]. Je třeba rovněž vzít v úvahu, že žadatel z předmětného trestního spisu nepožaduje zpřístupnit např. dokument, který by obsahoval citlivé údaje či informace stěžejní pro dané trestní řízení, pouze procesní úkon učiněný Nejvyšším soudem vůči soudu nižšího stupně, navíc v anonymizované podobě. Předmětné řízení přitom skončilo před více než deseti lety.

[19] Úřad neshledává přiléhavým přirovnání žadatelovy žádosti a jejího odmítnutí s úpravou nahlížení do trestního spisu. Žadatel totiž ze spisu požaduje jediný dokument procesního charakteru, a to v anonymizované podobě. Dle Úřadu čistě logicky nelze na požadavek na zpřístupnění dokumentu z trestního spisu v anonymizované podobě nahlížet stejně jako na žádost o nahlížení do spisu, při němž by měl žadatel přístup k trestnímu spisu jako celku v neanonymizované podobě.

[20] Úřad se naopak ztotožňuje s názorem povinného subjektu, že výlukou z práva na informace zakotvenou ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) InfZ lze vztáhnout i na skončená soudní řízení. Je však třeba mít na paměti, že tato skutečnost nic nemění na smyslu a účelu zmíněné výluky, jímž je ochrana autority, potažmo i nezávislosti a nestrannosti soudní moci. **Pokud zpřístupnění požadované informace není způsobilé tyto chráněné hodnoty ohrozit, není dle Úřadu namístě tuto výlukou z práva na informace aplikovat.** Je přitom třeba vzít v úvahu značný časový odstup mezi koncem daného řízení a podáním předmětné žádosti. Dle Úřadu je značně nepravděpodobné, že by poskytnutí anonymizovaného příkazu Nejvyššího soudu soudu nižšího stupně k opravě chyby v řízení skončeném před více než deseti lety bylo způsobilé jakkoliv ohrozit autoritu, nezávislost či nestrannost soudní moci, a to ani *pro futuro*.

[21] Úřad se neztotožňuje se závěrem povinného subjektu, podle něhož informace podřaditelné pod ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ s ohledem na znění této výluky nelze

nikdy poskytnout. To se neshoduje se soudobým judikatorním trendem, který relativizuje kogentnost jakékoliv výluky z práva na informace s tím, že vždy musí být splněno kritérium nezbytnosti a proveden test proporcionality (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, Pl. ÚS 25/21). Povinný subjekt přitom v nyní projednávaném případě i přes své námitky kogentnosti daného ustanovení provedl test proporcionality. Nelze se tak ztotožnit se závěrem, že InfZ „kategoricky“ zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací z rozhodovací činnosti soudů s výjimkou „rozsudků“. Tento závěr přitom povinný subjekt v napadeném rozhodnutí popírá hned svou další větou, když konstatuje, že „*aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, pokud nebude v daném případě shledán závažný důvod (veřejný zájem) pro poskytnutí požadovaných informací*“.

[22] Ústavní soud ve svém již výše zmíněném nálezu rovněž konstatoval, že „*neexistuje ani veřejný zájem na upírání informací (a to ani těch odborných) laikům, o kterých se povinný subjekt domnívá, že dané problematice nerozumí a mohli by získané údaje nevhodným či neetickým způsobem dezinterpretovat. Takový paternalistický přístup ze strany povinných subjektů je znakem zjevného nepochopení jejich postavení a úlohy, které nadto výkon jim svěřené působnosti zjevně nechápou jako službu veřejnosti, a informace nepovažují za veřejný statek* *z veřejných prostředků. Obdobně lze nahlížet i na další důvody k zachování právní úpravy, jako je možnost vzniku zbytečných obav laických občanů, možnost vydání zavádějících informací či možnost chybovosti záznamů způsobené exportem dat. Ostatně zde jde více než o reálnou a doložitelnou praxi nebo o ústavně chráněné hodnoty či veřejný zájem, spíše o příliš široký výčet potenciálních či hypotetických hrozeb, které však mohou dopadat i na poskytování ostatních typů informací*“. Nelze se tedy ztotožnit ani s názorem povinného subjektu, že informace je třeba odepřít z důvodu jejich možné desinterpretace.

[23] Úřad v rámci posuzování věci rovněž provedl vlastní test proporcionality. K naplnění kritéria vhodnosti (tj. zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, tedy ochranu jiného základního práva nebo veřejného statku) Úřad uvádí, že omezení práva na informace žadatele není objektivně způsobilé ochránit autoritu, nezávislost ani nestrannost soudní moci, jelikož ta není v souladu s výše nastíněnými skutečnostmi poskytnutím požadované informace objektivně ohrožena.

[24] K naplnění kritéria potřebnosti (porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, resp. dotýkajícími se jich v menší intenzitě) Úřad konstatuje, že účelu podané žádosti objektivně nelze dosáhnout jinými šetrnějšími prostředky než žádostí dle InfZ. Žadatel má sice možnost požádat o nahlédnutí do předmětného soudního spisu, dle Úřadu se však nejedná o prostředek šetrnější k dotčeným chráněným zájmům. To z toho důvodu, že pokud by žadateli bylo nahlédnutí do příslušného spisu umožněno, měl by k požadované informaci přístup v neanonymizované podobě oproti jeho nynějšímu požadavku na poskytnutí anonymizované informace. Ústavní soud přitom v již citovaném nálezu rovněž konstatoval, že InfZ nezná odkaz žadatele na alternativní možnost získání informace. Pakliže tedy povinný subjekt žadatele odkázal na institut nahlížení do spisu či na jiný povinný subjekt, který by mu informaci případně mohl poskytnout, nejednalo se o postup odpovídající InfZ. Dle Úřadu se tak požadované informace žadatel objektivně nemůže domoci jiným šetrnějším způsobem nežli žádostí dle InfZ.

[25] K naplnění kritéria veřejného zájmu (porovnání existence a závažnosti obou v kolizi stojících základních práv) je třeba mít na paměti, že na straně žadatele existuje především veřejný zájem na ochraně jeho ústavně zakotveného práva na informace. Naopak, veřejný zájem povinného subjektu na ochraně autority, nezávislosti ani nestrannosti soudní moci dle Úřadu nemůže být poskytnutím anonymizovaného příkazu soudu nižšího stupně k opravení chyby v řízení, které bylo před více než deseti lety skončeno, jakkoliv ohrožen. S tímto závěrem koresponduje rovněž skutečnost, že dle tvrzení žadatele mu Vrchní soud v Olomouci požadovaný dokument zpřístupnil, přičemž nedospěl k závěru, že by podanou žádost bylo třeba odmítnout, ať už s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ či na jinou výluky z práva na informace (srov. žadatelem předložený přípis Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. [REDAKCE] kdy žadatel požadoval „anonymizované nařízení Nejvyššího soudu podle ust. § 138 a § 131/1 tr.ř., jenž nařídil povinnému ve věci sp. zn. [REDAKCE] provést opravu písařských chyb v usnesení [REDAKCE] jenž byla usnesením č. j. [REDAKCE] také realizována“, k čemuž Vrchní soud v Olomouci žadateli poskytl anonymizované „Nařízení opravy vyhotovení a opisu usnesení ze dne [REDAKCE]“). Úřad si je vědom toho, že při zpracovávání požadavků žadatelů nelze přihlížet k vyřizovací praxi jiných povinných subjektů, v tomto konkrétním případě však k této skutečnosti lze podpůrně přihlídnout v tom smyslu, že rovněž Vrchní soud v Olomouci dospěl k obdobnému závěru, jako v nyní projednávaném případě Úřad, tedy že chráněný zájem nebude poskytnutím požadované informace jakkoliv ohrožen.

[26] Úřad tak na základě provedeného testu proporcionality dospěl k závěru, že není dán veřejný zájem na odepření požadované informace. **Úřad s ohledem na výše uvedené neshledal, že by poskytnutí požadované informace mohlo jakkoliv ohrozit autoritu, nezávislost či nestrannost soudní moci,** když požadovaným dokumentem je procesní příkaz Nejvyššího soudu Vrchnímu soudu v Olomouci, aby tento opravil vady v předkládaném spisovém materiálu, který byl mimoto žadateli jiným povinným subjektem bez dalšího poskytnut a který byl vydán před více než deseti lety.

[27] Úřad věc posoudil rovněž s ohledem na to, zda na požadované informace nelze aplikovat jinou výluky z práva na informace, načež dospěl k závěru, že nikoliv. S ohledem na skutečnost, že žadatel předložil důkazy, že požadovaná informace mu již byla poskytnuta Vrchním soudem v Olomouci, Úřad po povinném subjektu nevyžadoval předložení chráněné informace, jelikož se mu její shlednutí s ohledem na požadavek předložení dokumentu v anonymizované podobě a na skutečnosti popsané povinným subjektem v jeho rozhodnutí, předkládací zprávě a žadatelem v jeho odvolání jevílo jako nadbytečné. **Úřad proto přistoupil k vydání informačního příkazu dle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ.**

IV. Závěr

[28] Úřad vyhodnotil žadatelovo odvolání jako důvodné, neboť napadené rozhodnutí povinného subjektu je nezákonné.

[29] Protože Úřad neshledal žádné důvody pro odmítnutí žádosti, napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Současně přikázal povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě nikoli delší než zákonem předepsaných 15 dnů od oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu.

[30] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu a podle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ nelze odvolat.

Proti výroku II. tohoto rozhodnutí se podle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ nelze odvolat.

Praha 20. února 2024

Mgr. Jaroslav Rozsypal
ředitel odboru práva na informace

Rozdělovník:

1.
2. Nejvyšší soud, Burešova 20, 657 37 Brno, IDDS: kccaa9t